

271. (Inlæg)

I, der har livet foran jer, passer på dem, der har livet bag sig. I udviser et samfundssind, der redder menneskeliv. Sådan sagde statsminister Mette Frederiksen i vinter. Vi har som ungdom givet afkald på mere end fritidsfornøjelser og fester. Vi har fået ødelagt vores uddannelsesforløb, er gået glip af praktikpladser og har mistet de sociale erfaringer, vi skulle bygge resten af vores liv og fællesskab på. Stress og angst er blevet en ungdomssygdom.

Hvorfor er det sådan? I dag vægter vi karakterer i skolen over karakterer som person. Mens vi taler om symptombehandling og løsninger til denne valgperiode såsom gratis psykologhjælp og færre test i skolen, tager vi ikke fat om problemets rod, nemlig fællesskab. Vi har brug for flere fælles rum for unge, hvor man kan glemme sig selv, hvor man kan yde en indsats for noget større, møde folk, man ikke selv har valgt, og blive klædt på til livet. I skolen og på ungdomsuddannelserne bekæmper vi i dag det aktivt. Vi lærer at sidde stille og være akademiske, og hvis ikke du passer ind, falder du med et brag på gulvet.

Mit spørgsmål til alle de nordiske statsministre er: Har I modet og visionerne til at tage et opgør med det umyndiggørende ungdomsliv, vi har skabt? Vil I reformere systemet, så der er plads til fritidsjob, værnepligt, efterskole, kultur og vigtigst af alt: foreningsliv? Jeg tror på en stærk nordisk ungdom. UNR tror på en stærk nordisk ungdom, ikke en svag. Jeg håber også, at I tror på en stærk nordisk ungdom. Tak for ordet.